

ה"ט 34921/09/17 - נעמה קרני נגד סוריה חביב, יחיא חביב

בית משפט השלום ברחובות

ה"ט 34921-09-17 קרני נ' חביב ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מבקשת	נעמה קרני
נגד	
משיבים	1. סוריה חביב 2. יחיא חביב

החלטה

לפני בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, על-פי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (להלן: "החוק").

מבוא:

1. ביום 14.09.17 הגישה המבקשת בקשה למתן צו לפי החוק, במעמד צד אחד. בדיון שהתקיים באותו יום, במעמד המבקשת, מסרה האחרונה כי בין הצדדים, שהינם שכנים, התגלע סכסוך על רקע השימוש בחצר המשותפת וכי סכסוך זה מתנהל לפני המפקחת על המקרקעין. עוד מסרה, כי בין הצדדים ניתן צו הדדי למניעת הטרדה מאיימת. ביחס למשיב 2 טענה כי הוא מקלל ומאיים עליה ועל בני משפחתה ומנסה להשתלט על החצר, וכי בהזדמנות מסויימת אמר לה ולבעלה "אני אזיין אותך". ביחס למשיבה 1 טענה, כי גם היא מקללת וכי אמרה למבקשת שהיא מאחלת לה שנה לא בריאה וירקה על הפנים שלה. ביתה של המבקשת שהתלוותה אליה לדיון, טענה לפני בית המשפט כי המשיבים פוגעים בשימוש של אימה בחצר ומוציאים מהחצר את המטלטלין השייכים לה.

2. הצדדים מתגוררים בשכנות באותו בית משותף.

34. התקיים לפניי היום דיון במעמד שני הצדדים, במסגרתו נשמעו עדויות המבקשת והמשיבים.

דיון והכרעה

עמוד 1

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ומכלול העדויות, הגעתי לכלל מסקנה כי לא עלה בידי המבקשת לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליה על פי החוק, ואנמק.

6. תכלית החוק למניעת הטרדה מאיימת, הינה למנוע ולעצור ככל האפשר, התנהגות אלימה בחברה הישראלית, תוך הקפדה ושמירה על כבוד האדם וחירותו ויישום העקרונות והיסודות שנקבעו בחוק יסוד : כבוד האדם וחירותו, בחוק הגנת הפרטיות **תשמ"א - 1981**, בחוק איסור לשון הרע **התשכ"ה - 1965**, בחוק למניעת אלימות במשפחה **תשנ"א - 1991** ובחוק העונשין **תשל"ז - 1977**. החוק נועד להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אחר, שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו, הכל כמפורט בסעיף 1 לחוק.

בסעיף 2 להוראות החוק, מוגדרת הטרדה מאיימת כלהלן:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות סביר להניח, כי המטריד או המאיים, עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

בדברי ההסבר של הצעת החוק (ה"ח 328 מיום 23/7/01 עמ' 769) נקבע, כי:

"המושג "הטרדה מאיימת" או מקורו בשפה האנגלית STALKING מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדה ואיומים מסוגים שונים הפוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו, או בגופו של כל אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטריד. "מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים כל אחד בפני עצמו עבירה פלילית. . . . עם זאת, גם הטרדה ואיומים מרומזים משתמעים בעקיפין שאינם עולים כדי עבירה פלילית עלולים ליצור כמכלול הטרדה מאיימת".

אפנה, בין היתר, לב"ש חיפה 5306/01 מ"י נ' קזלקופי (פורסם ביום 25.12.2001); ת.א שלום פתח תקוה 3532/02 שגיב נ' עזרא (פורסם בנבו - להלן: "פרשת שגיב").

בפרשת שגיב נקבע, כי יש לפרש את המונח "מאיימת" כחשש מחזרה על הפעולות האמורות ולא דווקא במובן האיום, ודי בקיומו של בסיס סביר להניח, כי עלול, בעתיד, לשוב ולפגוע בשלוות חייו של הנפגע. דהיינו, חשש כי הפעולה תחזור על עצמה, הינו הבסיס לקביעה שמדובר בהטרדה מאיימת.

המבחן אינו מבחן סובייקטיבי, אלא מבחן אובייקטיבי ובסעיף קטן 2 (ב) לחוק, נתן המחוקק דוגמאות

להטרדה מאיימת.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק, כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לעניין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח, כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו. רק התקיימותם של שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו (בש"א 170662/07 **אלוני סדובניק רוני נ' הלפרין אפרים** (פורסם ביום 21.8.2007).

עוד נקבע, כי נדרשת סמיכות זמנים בין ההטרדה המאיימת הנטענת בתקופת העבר ובין מועד הפנייה בבקשה לפי החוק.

הצווים המפורטים בסעיף 5 (א) (1) - (5) לחוק למניעת הטרדה, הינם צווים הבאים בעיקר להדגיש, בפני המטריד הפוטנציאלי, כי פעולותיו אסורות על פי הדין, על חוקיו השונים, והצו שניתן על פי חוק זה משמש אמצעי נוסף, כדי לשמור על הנפגע מפני מעשיו הבלתי חוקיים של הפוגע ולפעמים אף לעזור ולמנוע מהפוגע, המטריד עצמו, מלהיכנס למצב דברים המהווה הפרת החוק. עם זאת, עת בוחן ביהמ"ש האם יש מקום לעשות שימוש וליתן את אחד הצווים מכוח החוק למניעת הטרדה מאיימת, עליו לזכור, כי אל מול זכותו של המבקש, קיימת זכותו של המשיב לפי הדין, ונדרש איזון בין הזכויות "**שכן בכך פוגעים אנו בחירויות היסוד של האדם, ובהן חופש התנועה**" (בר"ע (י-ם) 179/04 **נס שובל נ' מרים ניסים** (פורסם בנבו)

מן הכלל אל הפרט

8. מעדות המבקשת עלו מספר טענות עיקריות כלפי המשיבים: האחת, בדבר השימוש בחצר המשותפת, השניה, בדבר קללות וגידופים חוזרים, השלישית על אירוע בו נאמר על ידי המשיב 2 למבקשת, לבעלה ולבנה דברי איום בלשון "אני אזיין אותך", הרביעית - אירוע שבו המשיב 2 דחף על המבקשת מיטה שהייתה בחצר וגרם לה לחבלה ברגל, החמישית - טענה כלפי המשיב 1 כי גרם לנוזק למטלטלין שבבעלותה שהיו בחצר, והשישית - טענה כלפי המשיבה 1 שירקה על הפנים של המבקשת ואיחלה לה שנה לא בריאה.

אתייחס לטענות אחת לאחת -

ביחס לטענות הנוגעות לשימוש בחצר המשותפת - הרי שזה לא המקום לבררן ועליהן להתברר במסגרת ההליך הרלוונטי, אשר נמסר לבית המשפט כי מתנהל לפני המפקחת על המקרקעין.

עמוד 3

ביחס לטענה בדבר קללות וגידופים חוזרים שמשמיעים המשיבים כלפי המבקשת - הרי שלעניין זה, לא אוכל לקבוע שהמבקשת עמדה בנטל ההוכחה. המשיבים הכחישו טענות אלו ולא הומצאה לבית המשפט כל ראיה בנושא זה. הדעת נותנת, כי אם מדובר בעימותים חוזרים ויום יומיים, למשך תקופה ארוכה, שבמהלכם מקללים המשיבים את המבקשת, תהינה ראיות לעניין זה. יתרה מכך, המבקשת לא ידעה לציין אמירות ספציפיות שנאמרו או אירועים מסויימים שבמהלכם התנהלו המשיבים כפי שנטען.

באשר לטענה כי המשיב 2 איים על המבקשת ועל בעלה ובנה במילים "אני אזיין אותך" - גם לעניין זה הכחיש המשיב 2 את הדברים. המשיב 2 אכן טען, כי באותו מקרה נכנס אל חצר המבקשת כשהוא עצבני כדי למצוא את בנה, אשר לטענתו תקף אותו זמן קצת קודם לכן במהלך חתונה, אולם הכחיש את עצם אמירת הדברים. לעניין טענת האיומים, שבראיה משפטית היא טענה חמורה, לא צורף לבקשה תצהיר הבעל, אף שלדברי המבקשת שמע את הדברים באוזניו שלו. זאת ועוד, יש ליתן את הדעת לפרק הזמן שחלף בין מועד השמעת דברי האיום, לכאורה, לבין מועד הגשת הבקשה - פרק זמן של מספר שבועות. ברי שאדם החווה איום ממין זה יפנה מיידית לרשויות ולא יקפא על שמריו משך שבועות ארוכים. המבקשת לא הציגה כל ראיה להגשת תלונה במשטרה.

באשר לטענה כי המשיב 2 דחף על המבקשת מיטה וגרם לחבלה ברגלה - מעדותה של המבקשת עולה, כי מדובר במיטה שהייתה מונחת בחצר הבית, ושהמשיב ניסה להוציא מהחצר כחלק מהסכסוך המתמשך ביניהם על רקע השימוש בחצר. עוד עולה מעדותה של המבקשת, כי היא חסמה את דרכו של המשיב 2. גם מעדותה של המשיבה 1, עולה תמונת דברים דומה, והמשיבה הוסיפה, כי נוצר מעין מאבק על הזזת המיטה. מדברים אלו עולה, כי כפי הנראה נחבלה המבקשת במהלך אותו המאבק. גם באירוע זה, לא סברתי כי מתקיימות עילה החוק לקביעת קיומה של הטרדה מאיימת. האירוע היה הדדי והתרחש על רקע הסכסוך על החצר והשימושים שעושים בה הצדדים. מצער מאוד שמהלך אותו אירוע נחבלה המבקשת, אולם לא ניתן להסיק מכך שהמשיב 2 תקף אותה וכי הוא עלול לתקוף אותה גם בעתיד.

באשר לטענה כי המשיב 2 הזיק למטלטלין של המבקשת שהיו בחצר - זוהי טענה שנטענה בעלמא ובהעדר כל ראיה.

באשר לטענה כי המשיבה 1 ירקה על הפנים של המבקשת ואיחלה לה שנה לא בריאה - לעניין היריקה, חזרה בה המבקשת - הלכה למעשה - במסגרת עדותה ומסרה כי השיבה 1 לא ירקה עליה ממש אלא אמרה לה "טפו עליך", ולעניין איחוליה הלא-לבביים של המשיבה 1 למבקשת לקראת השנה החדשה, וודאי שלא ניתן לראות בכך הטרדה מאיימת.

9. התרשמתי משמיעת העדויות והטיעונים היא, כי המדובר בסכסוך שכנים, שבסיסו במחלוקת ביחס

לשימוש בחצר הבנין המשותף. עולה בבירור, כי הצדדים "צהובים" זה לזה וכי לא שוררת אחווה גדולה ביניהם, בלשון המעטה. עם זאת, לא מצאתי כי המבקשת עמדה בנטל להוכיח, כי יש בנסיבות המקרה, בכדי לקיים את תנאי החוק, הקובע קיומו של איום בהטרדה מתמשכת, שיש למנוע הישנותה.

14. הצדדים מתגוררים בשכנות ובית המשפט מצר על כי היחסים ביניהם הינם קשים. סבורני, שאילו הסכימו הצדדים על מתן צו באופן הדדי, היה בכך כדי לשפר את איכות חייהם, אך משלא עשו כן, ומשלא מצאתי תשתית עובדתית למתן הצו, הבקשה נדחית.

15. בנסיבות העניין, אני נעתרת לבקשת ב"כ המשיבים, ומחייבת את המבקשת בהוצאות המשיבים, בסך של 1,500 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד מועד התשלום המלא בפועל.

16. למען הסר ספק, הצו שניתן ביום 14.09.17 והוארך בהחלטתי מיום 19.09.17 בטל ומבוטל.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ח, 02 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.